

Christopher aait zijn trouwe viervoeter, probeert de hond te steunen waar hij kan en kijkt dan naar voren. In de binnenspiegel ziet hij de ogen van de taxichauffeur naar hem kijken. De man schrikt als hij oogcontact maakt met Christopher en kijkt meteen weer door zijn voorruit.

‘Hou je ogen op de weg. Er is hier niks te zien.’

Wanhopig over de gladde wegen rijdend in zijn pick-up, is Jonathan op zoek naar zijn beste vriend. Hij kijkt naar een enkeling die zich nog in het donker op straat begeeft, in de hoop Christopher te herkennen.

Achter in de taxi vecht Christopher tegen de slaap, rust hij met zijn ogen half-open nog steeds op de leuning van de achterbank en kijkt hij omhoog door de achterrauit. Hij is een en al bewondering voor de schoonheid van de rode gloed en de straling die van de maan afkomt en zich totaal onbewust van zijn omgeving. Het voelt alsof er lava door zijn aderen stroomt en hij probeert het vreemde genot dat hiermee gepaard gaat, te negeren. Het onoverwinnelijke gevoel dat hij hiervan krijgt, beangstigt hem en hij wil er niet aan toegeven.

De taxi nadert een pick-uptruck op de andere helft van de weg en het erg langzame tempo valt de taxichauffeur op. Als hij dichterbij komt, ziet hij dat de truck zich naast een voetganger bevindt. Hij ziet dat de mannelijke bestuurder door het raampje praat met de voetganger die rechts van de truck op de stoep loopt.

‘Wat?’ schreeuwt de voetganger die tegelijkertijd een middelvinger opsteekt naar Jonathan. Met een teleurstellende zucht ziet hij dat dit een dakloze is, die zijn alcoholisme probeert te verbergen door zijn fles in een bruine, papieren zak te steken.

Net voordat Jonathan zijn hoofd terug naar voren draait, passeert een taxi hem in de tegenoverstelde richting. Hij geeft een flinke dot gas uit haast en teleurstelling. Onder het maanlicht op de lange, donkere, slecht verlichte weg rijden de twee voertuigen verder en verder van elkaar weg...

De nacht is volledig gevallen en Jonathan kijkt wanhopig door zijn voorruit omhoog naar de heldere hemel, waar de grote, witte, volle maan het licht van de zon fel weerkaatst. Hij ziet wat lokale jeugd zich vervelen en lol trappen in en rond een bushokje, dat er steeds slechter uit begint te zien.

‘Goedenavond heren!’ Jonathan stopt abrupt en draait zijn raam naar beneden. Hij eist de aandacht op van de vier jongemannen, die van schrik allemaal

stalactieten, stalagmieten en ontdooid water van de gletsjer. Hij draait zich snel weer om en richt zijn verlichting op de mannen voor hem.

‘Sarge?’

De sergeant en zijn collega voor hem horen hem niet en ze vervolgen hun pad. De soldaat begint zwaarder te ademen en zijn paniek neemt toe.

‘Sarge!’ galmt en echoot het door de grot heen.

Kwaad draait de sergeant zich om, schijnt in het gezicht van de herriemaker en ziet de paniek op diens gelaat. ‘Wat bezielt jou?’ roept hij op een fluisterton.

‘Robinson is weg!’ antwoordt de soldaat die last heeft van het licht dat in zijn ogen schijnt.

De sergeant gebaart naar de soldaat achter hem dat hij het pad terug moet volgen en naar zijn roepende collega toe moet gaan. Nerveus en met de nodige angst draait de soldaat zich om en op het moment dat hij zijn licht op zijn collega schijnt, ziet hij een schim voorbijkomen. Zijn collega verdwijnt en het enige wat er overblijft, is het geweer dat op de grond klettert en over hun hoofden heen schijnt. De sergeant en de soldaat schijnen met hun verlichting snel om zich heen, maar zien niks anders dan steen en water. Ze overleggen niet met elkaar en begrijpen allebei in wat voor benarde positie ze zich bevinden. Het is muisstil en het enige wat boven het geluid van het druppelende water uitstijgt, is hun snelle ademhaling. Dan klinkt er het geluid van afbrokkelend gesteente en meteen richten de mannen op de plek waar het geluid vandaan komt. In het lichtveld van de soldaat komt het bewusteloze lichaam van zijn laatst verdwenen collega aangevlogen. Voordat hij de kans heeft te reageren en te beseffen wat er gebeurt, wordt hij zelf met een harde, doffe klap van zijn voeten gelicht. Samen met zijn bewusteloze collega verdwijnt hij in de duisternis.

De sergeant staat er nu alleen voor en schijnt naar de plek waar het lichaam vandaan kwam gevlogen. Er is niks te zien en hij richt in paniek snel om zich heen in de hoop zijn doelwit te vinden. De sergeant staat doodsangsten uit en beseft dat hij een grote fout heeft gemaakt. Op het dunne pad bevindt zich aan beide kanten water en dat maakt het voor hem onmogelijk om een andere richting op te lopen dan vooruit of achteruit. Langzaam zet hij enkele stappen op het pad waar hij vandaan komt. Zijn hart slaat een slag over waarna het twee keer sneller dan normaal begint te kloppen. Het bonkt in zijn keel. Hij stopt met lopen, hoort iets heel zacht achter zich landen en

‘Goedemorgen’, zegt de man met een knik en met een lach op zijn gezicht. Als Helena weer de ruimte heeft, draait ze zich weg en verdwijnt de lach op haar gezicht. Ze slaakt een zucht van verlichting.

Wagon na wagon waagt ze in elk verblijf een blik en ze begint twijfels te krijgen of ze hetgeen ze zoekt niet over het hoofd heeft gezien, nu ze bovenaan de deur naar de volgende wagon “Eerste klas” ziet staan. Ze betreedt de wagon en loopt langs de luxe verblijven. Er zijn niet meer dan twee cabines per wagon en elk verblijf waar ze langsloopt heeft de rolgordijntjes omhoog. Rustig, licht gespannen, maar ook zelfverzekerd, loopt ze langs de verblijven. Ze maakt oogcontact met een enkele reiziger die opkijkt als ze langsloopt. Helena kijkt weer voor zich en loopt verder naar een volgende wagon.

Uiteindelijk komt ze langs de deur van een verblijf waar het rolluik naar beneden is gerold. Lichtjes bukt ze voorover. Ze kijkt nieuwsgierig door het dunne spleetje tussen het rolluik en de sponning. Vlak voor het glas van de deur beweegt ze vol nieuwsgierigheid haar hoofd heen en weer, totdat haar ogen vallen op een blote, gespierde rug. Ze knijpt met haar oogleden om haar zicht scherper te stellen en te zien of wat haar nu zo intrigeert geen gezichtsbedrog is. De rug is bedekt met veel grote littekens, die ze niet thuis kan brengen. Delen van het gesprek dat ze afgelopen nacht met Christopher heeft gevoerd, voeden haar nieuwsgierige karakter en ze blijft stiekem verder gluren.

Christopher die nog steeds naar de eindeloze landschappen staart waar de trein aan voorbij trekt, wordt uit zijn diepe gedachten getrokken door een welbekende geur die zijn neus bereikt en hij draait zijn hoofd snel om naar de deur. Helena schrikt en gaat vlug rechtop staan, als ze het ontblote bovenlijf op ziet staan en uit het zicht ziet verdwijnen. Twijfelend of ze nu weg moet lopen of juist aan moet kloppen, blijft ze verstijfd staan. De deur wordt hard opengeschoven en Christopher, met zijn badjas half dichtgeknoopt, staat pal tegenover haar. Beiden zijn stomverbaasd als ze op nog geen halve meter afstand elkaar in de ogen kijken. Helena zoekt naar woorden, maar Christopher maakt het na enkele seconden makkelijk voor haar, als hij met een hele rustige stem groet.

‘Hey.’

‘Hey.’ Nu haar lichaam de alcohol al een heel stuk heeft afgebroken, voelt Helena nog meer hoe ze door Christopher wordt aangetrokken. Waarom